

Job 38,1-11

1. čtení: Kazatel 3,11-15 On všechno učinil krásně a v pravý čas, lidem dal do srdce i touhu po věčnosti, jenže člověk nevystihne začátek ani konec díla, jež Bůh koná.

Kázání: Job 38,1-11 ... Kdo sevřel moře vraty, když se valilo z lůna země, když jsem mu určil za oděv mračno a za plénku temný mrak, když jsem mu stanovil meze, položil závory a vrata a řekl: »Až sem smíš přijít, ale ne dál; zde se složí tvé nespoutané vlnobití!«

Bratři a sestry

Koho to máme na mysli, když říkáme: Bože. Když večer před spaním končíme den modlitbou a říkáme Pane Bože, děkuji a prosím... Když nám o něco tak moc jde, že na to nestačíme sami a pozvedáme zrak nebo srdce a říkáme: Prosím, Bože. Když nás ohromí to, co jsme prožili a říkáme: Děkuju, Bože. Koho tím myslíme? Víte to? Dokázali byste to říci ostatním, nahlas? Já věřím, že je to jedním z úkolů života, tohle objevovat a učit se a hledat. Kdo to je, Ten, ke kterému volám svoje modlitby, i když Ho nevidím. Ten, kterému chci důvěřovat natolik, že mu svěřuji svůj život i životy těch, které miluji. A říkám mu Bůh. Ten, který je nade mnou, je o tolik větší než já, tak strašlivě jiný a přitom tak neuvěřitelně blízko. Neznám ho ale učím se jej poznávat. Slyšel jsem o něm ale chtěl bych jej spatřit na vlastní oči.

Myslím si, že dobrým průvodcem v tomto hledání nám má být Jób. Často se mluví o tom, že ten jeho příběh, kniha Jób, je o utrpení. A asi opravdu je. Jób je člověk, který zažil asi nejvíc toho nejhoršího, co život taky nabízí. Jób byl hodný člověk, spravedlivý chlap, dobrý táta. Takový ten, co by ho člověk měl rád za souseda, za kamaráda, za přítele. Já rád bych byl takovým chlapem. Aby o mě šlo říci: Jo, tohle je muž bezúhoný a přímý, miluje Boha a nemá nic společného se zlem. A během jednoho dne Jób všechno ztratí. Všechno, co je k životu potřeba. Všechno a všechny. Včetně vlastních dětí. Zemřou. Jediné, co Jóbovi zbude, je manželka, která ho nabádá k sebevraždě, jeho vlastní nemocné bolavé a páchnoucí tělo a tři kamarádi, kteří se v těch jeho bolestech rýpou tak, že je to všechno ještě horší, jestli to vůbec jde. Ano, kniha Jób je o utrpení. Jób je příběh o utrpení a o hledání smyslu utrpení. Proč, kdo za to může, k čemu to je? A přece to není příběh hlavně o tomhle. Je ještě o něčem mnohem důležitějším.

Je to kniha o hledání a nacházení toho, kterému tak neumětelsky říkáme Bůh.

To, co jsem z té knihy četl, zní zajímavě. *Kde jsi byl, když jsem zakládal zemi? Pověz, víš-li něco rozumného o tom. Víš, kdo stanovil její rozměry, kdo nad ní natáhl měřicí šňůru? Do čeho jsou zapuštěny její podstavce, kdo kladl její úhelny kámen, zatímco jitrní hvězdy společně plesaly a všichni synové Boží propukli v hláhol? Kdo sevřel moře vraty, když se valilo z lůna země, když jsem mu určil za oděv mračno a za plénku temný mrak, když jsem mu stanovil meze, položil závory a vrata a řekl: »Až sem smíš přijít, ale ne dál; zde se složí tvé nespoutané vlnobití!«* Takhle se Bůh ptá Jóba. A to je jenom začátek. Ptá se ho dál a dál. Na všechna možná tajemství přírody a stvoření. Dlouho a dlouho, znovu a znovu. Jsou to krásná slova. Bůh sám básní. A mě ta Boží slova vždycky strašlivě vytáčela. K vzteku. Až už jsem tu knihu vůbec nemohl číst. Vždyť je to o člověku, který bezdůvodně ztratí všechno a všechny, které miloval. Onemocní tak příšernou nemocí, že dokonce jeho vlastní ženě a posledním přátelům je z toho na zvracení. Z krásného dobrého člověka zbyde špinavá troska, která křičí k nebi: Proč, Bože? Proč? A když už teda jo, po nekonečné době utrpení se Bůh ozve, víte co řekne? Začne mluvit o přírodě. Jako co? Po všech těch hrůzách a slzách a bezesných nocích se konečně ozve Bůh ... a začne dlouze Jóbovi vyprávět o přírodě. Vlastně ne vyprávět. On se ho ptá, jestli toho o přírodě ví dost. Jako jestli Jób dával ve škole pozor. K vzteku.

Jestli v té knize hledáte odpověď na to, proč lidé trpí, proč lidé bezdůvodně trpí, tak vám to můžu říci rovnou. Nenajdete ji. Tu odpověď tam nenajdete, protože tam není. Nenajde ji Jób, nenajdeme ji ani my. Jób se to nedozví, proč to všechno. Bolest a utrpení ve svém základu zůstává a zůstane tajemstvím. Ale jestli jste se v životě rozhodli hledat Boha, Jób vám bude skvělým průvodcem. Protože ho hledal... a našel. V závěru toho příběhu Jób sám říká: Jób 42:5 Jen z doslechu o tobě jsem slýchal, teď však jsem tě spatřil vlastním okem.

Proto odvolávám a lituji všeho v prachu a popelu."

A to Jóbovo hledání bylo poctivé a správné. Byť bylo plné nezbožných výčitek vůči nebi. Ale upřímných a poctivých výčitek. Ta Jóbova slova nebyla jenom zástěrkou vlastní lenosti nebo výmluvou pro vlastní svévoli.

Tak to občas slychám při těch všemožných intelektuálních debatách o existenci nebo neexistenci Boha, ve kterých se vlastně lidé jenom snaží vyrovnat s tím, že si chtějí dál dělat, co chtějí. Jóbovy výčitky, nářky a stesky jsou poutivé. Možná právě díky tomu strašlivému, co prožíval.

Život jako hledání Boha. Život, lidé, svět jako to místo, kde Boha nalézt lze.

Byl jsem s rodinou na dovolené. A už zase jsme se trmáceli přes dva tisíce kilometrů v autě, abychom se už potolikáté dostali na to místo, které nese název Bretaň. Byli jsme tam tři týdny. A já celou dobu tam přemýšlel, čím to je, že mě to tak táhne sem. Nehledám tam náhodou právě Boha?

Nestačí fotky, vyprávění, knížky, filmy. Musím cítit tu vůni oceánu ve vzduchu a větru a slyšet vlny a křik racků. Cítit tu chladnou neuvěřitelnou sílu oceánu.

Oceán...nikdo není silnější než oceán...jsme nic v oceánu. Uplaveš pár metrů od břehu a pod Tebou jsou propasti a příšery. Přelije se přes Tebe vlnka ani ne dva metry vysoká a udělá si s tebou co chce.

Jób se ptá proč a Bůh začne mluvit o oceánu. Kdo sevřel moře vraty, když se valilo z lůna země, když jsem mu určil za oděv mračno a za plénku temný mrak, když jsem mu stanovil meze, položil závory a vrata a řekl: »Až sem smíš přijít, ale ne dál; zde se složí tvé nespoutané vlnobití!«

Neodpoví mi, proč...

nemusíš znát odpověď...abys našel Boha...Job ji nezná, Bible ji nezná – a přece má to ptaní se smysl i když odpověď je úplně jiná....Bůh ji zná...není ta odpověď o tom, že věříme v někoho, kdo to má v rukou, že někdo je silnější než oceán a má mě rád?

Věřím, že je to i kniha, kterou si rád čte sám Bůh. Ptorože ještě o něčem ten příběh je. Je o Bohu, který hledá člověka. Je ještě někde skutečný člověk. Ten, který dokáže skutečně milovat, i když za to nic nedostane? Jób, člověk hledá Boha. Bůh hledá člověka. Najdou se ti dva?

Amen